

Γιατ' ἀνὲ σὲ σκοτώσουνε εἰς' ἡ-ῖ-ἀπαδοχή μας
καὶ χάνει' ἡ-ῖ-ὀρπίδα μας καὶ πάει κ' ἡ τιμή μας
Κρήτ.

Ἦλεγα κ' ἤρτεν ἀρρωστὶὰ κ' ἐρρώστησες, πουλλί μου,
κ' ἤρρησες νὰ ῥτῆς νὰ σὲ δῶ, θάρρος κὶ ἀπαντοχή μου
Κάρπ.

Ἡ μηλίτσα νὰι δική μου, συντροφιά κὶ ἀπαντοχή μου
Χίος

Ἀχ, ψυχὴ μου κὶ ζουή μου, | σὺ 'σὶ ἡ ἀπαδοχή μου
Θράκ. (Αἰν.) 6) Προστασία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀσμ.

Ἔλα, κμουρά μου Παναγιά, μὲ τὸ μονοεὐν σου
καὶ βάλε με 'ς τὴ σκέπη σου καὶ 'ς τὴν ἀπαδοχή σου.
Συνών. ἀπάγκεισμά 2, ἀπάγκειος 4. 7) Προμή-
θεια φυλαττομένη διὰ τὴν κακοκαιρίαν Στερελλ. (Εὐρυταν.):
Ἰμεῖς τοῦ 'χουμι αὐτὸ γιὰ 'παδοχή. 8) Τὸ ἀνδρικὸν μόριον
Ἦπ. Συνών. φύσι.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἰπαντοχή καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἀπάντρευτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.) ἀπάντρεφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀπάδρευτος πολλαχ.
ἀπάδρεφτους Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παντρευτός
< παντρεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀγαμος, ἀνύμφευτος, ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.): Ἐμεινε ἀπάντρευτος. Ἐχω
ἀδερφή ἀπάντρευτη σύνηθ. Ἐπάντρεψεν τὰ δύο κορίττ' αὐτῶν
καὶ τ' ἄλλο ἐπέμ' νεν ἀπάντρευτον Τραπ. Χαλδ. || Γνωμ.

Ἀπάδρευτος σὰ δαδρευτῇ δὲ δρέπει νὰ χορεύῃ,
μόνο σακκὶ 'ς τὸν ὦμο δον κριθάρι νὰ γυρεύῃ
(ὁ νυμφευόμενος πρέπει νὰ ἀφίση πλέον τὰς διασκεδάσεις
καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς διατροφῆς τῆς οἰκο-
γενείας του) Κρήτ. || Ἀσμ.

Ποτὲ μου δὲ δαδρεύγομαι κὶ ἀπάδρευτος θανά 'μαι
κὶ ὅπου σείρι κ' ἐγλεντίζες ἐκεῖα κ' ἐγὼ θανά 'μαι
αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἀπάντρευτη, ἄκαρπη κὶ ἀξήγητη καὶ ὠραία!
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 86. Συνών. ἀνέγλυτος 1, ἀνύμ-
φρευτος, ἀνύπαντρός. Πβ. ἀγυναίκιστος, ἀναντρη 1,
ἀνάντριστος.

ἀπαντῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ.)
ἀπαντάω Ἦπ. Ζάκ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.
Κλουτσινοχ. Λάστ. Λεντεκ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.)
—ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 2 114 —Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ.
Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀπαντάω Εὐβ. (Ὁφ. Στρό-
πον.) Ἦπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Βελβ. Κοζ.)
Πελοπν. (Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ.
Κλών.) ἀπαντοῦ Τσακων. ἀπαδῶ Ἀνδρ. Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ.
Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ.
Παροικ.) Σίφν. ἀπαδάω Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.)
Σαμοθρ. ἀμπαντῶ Μῆλ. Νάξ. Τῆν. ἀμπατῶ Μῆλ.
Νάξ. ἀβαδῶ Ἰμβρ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.
Δαμαλ. Δαμαρ. Μέλαν. Φιλότ.) Πάρ. Σῦρ. ἀπεντῶ Πόντ.
(Τραπ.) Ἰπαντῶ Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κύπρ. Λέρ.
Νίσυρ. Πόντ. Ρόδ. Τῆλ. Χίος Ἰπαντῶ Εὐβ. (Αὐλώ-
νάρ.) Ἰπαδῶ Θήρ. Κάλυμν. Κέως Κρήτ. Κύθν. Σίφν. Σύμ.
Τῆν. Ἰπαδάω Κέως Ἰπαδῶ Νάξ. (Γαλανᾶδ. Τσικαλαρ.) Τῆν.
Ἰπεντῶ Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀπαντένω Ζάκ. Ἦπ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Λακων. Μάν.) — ΑΚαρκαβίτσ. Ἀγάπ. 105 ἀπαντένω Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπαδένω Κέρκ. Κεφαλλ. ἀπαντήγνω
Κάρπ. ἀπαδήγνω Κρήτ. ἀπαντέγνω Ζάκ. ἀπαδίγνω
Λέσβ. Ἰπαντένου Εὐβ. (Κύμ.) Ἰπαντήγνω Κάρπ. Κάσ. Κῶς
Ρόδ. Ἰπαδήγνω Κρήτ. Ἰπαντήσ-σω Κάσ.

Τὸ ἀρχ. ἀπαντῶ. Ὁ τύπ. ἀπαντένω ἐκ τοῦ ἀορ.
ἀπάντησα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἐπρόφτασα
-προφταίνω, δι' ὅ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξι-
κογρ. Ἀρχ. 3, ὁ δὲ ἀπαντήγνω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπάντησα
-ἀπάντηξα κατὰ τὸ σχῆμα ἐβάρησα - βαρῆγνω, ἐρ-
ριξα - ρίγνω κττ., δι' ὅ. ἰδ. τοῦ αὐτοῦ ΜΝΕ 1, 291.

1) Συναντῶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)
Τσακων.: Τὸν ἀπάντησα 'ς τὸ δρόμο. Ἀπαντηθήκαμε 'ς τὸ
καφενεῖο κοιν. Ὅπως ἐκατέβαινε εὐτόνη τὴν ἀπαντέγνω
'ς τὴ σκάλα (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινε ἀπαν-
τένει μὴν ἄλλη κωπέλλα (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Τὸν ἀπα-
δήγνω καὶ δὲ δόνε χαιρετᾷ Κρήτ. Ἐπάδῃξέ μου ὁ ἀδερφό
σου καὶ πάει πέρα αὐτόθ. Τοῦ Ἰπαδήγνω ὁ ἡλῖος 'ς τὴ στράτα
καὶ λέει του (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Χερότερο μελέτι δὲ μ' ἀπά-
δῃξε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὡς τὸ δρόμο ποῦ πήγαινε τοῦ Ἰπαδῃξε
ἕνας γέρος Θήρ. Ὡς σὴ στράταν ἐπέντεσ' αὐτὸν Κοτύωρ. Χαλδ.
Τὸν ἔχω ἀπαδῃμένο Ἀνδρ. Ὅπου γύριζες ἀπάντενες ἀντρες
ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. Καὶ παθ. Πολλοὺς ἀνθρώπ'ς πεντέθα
'ς σὴ στράταν Κερασ. || Φρ. Χαρεμένα νὰ πεντοῦμε τ' ἕναν
τ' ἄλλο! (εὐχὴ ἀποχωριζομένων. χαρεμένα=μὲ χαρὰν) Ὁφ.
Τίπο κακὸ νὰ μὴ πεντᾷς! (εὐχὴ πρὸς ἀποδημοῦντα. τίπο
=τίποτε) αὐτόθ. Νὰ σ' ἀπαδῃξῃ κακὴ ὥρα! (νὰ σοῦ συμβῇ
κακόν!) Ἀρὰ Κρήτ. Ὅπου κλεψε καὶ ποῦ χάσε στραβοὶ
ν' ἀπαντηθῶνε καὶ 'ς τοῦ κλέφτη τὴν πόρτα νὰ κρεμάσουν
τὸν νοικοκύρι! (ἀστεία ἀρὰ) Ζάκ. || Παροιμ. Μῆτε τὸ διάβολο
ν' ἀπαντήσῃς μῆτε τὸ σταυρό σου νὰ κάμῃς (καλὸν εἶναι νὰ
μὴ συναντᾷ τις τὸ κακὸν ἔστω καὶ ἂν ἔχη τὰ μέσα νὰ τὸ
ἀποσοβῇ. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) σύνηθ.
Ὅποιοι ἀγαπιοῦνται συχνὰ ἀπαντειοῦνται πολλαχ. Γνωμ.
Ὅ, τ' εὐτᾷς πεντᾷς (ἀνταμείβεσαι κατὰ τὰ ἔργα σου. εὐτᾷς
=κάμνεις) Ὁφ. Ὅπου σοῦ Ἰπαδῃξῃ πλάκα πέζεφνε καὶ
γυναῖκα τήνε χαιρετά (καὶ νὰ διέλθῃ τις ἔφιππος πλάκα
ὀλισθηρὰν ὅπως καὶ νὰ περιφρονῇ γυναικα εἶναι ἐπι-
κίνδυνον) Κρήτ. || Ἀσμ.

Κ' ἐκίνησαν κ' ἐπάγησαν πεζούρα καὶ καβάλλα
νὰ πάνε ν' ἀπαντήσουνε τὸ Ἀρβανιτᾶς τ' ἀσκέρι
Ἦπ.

Καινούργι' ἀγάπη καὶ παλαιά, στάσου καινούργια πίσω,
καὶ ἡ παλαιὰ μοῦ πᾶδῃξε νὰ τήνε χαιρετίζω
Κρήτ. — Ποίημ.

Τὰ χελιδόνα τ' ἄχαρα ἂν τύχη κὶ ἀπαντήσῃς,
νὰ μοῦ τὰ χαιρετίσῃς μ' ἕνα γλυκὸ φιλεῖ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 43

Γιατὶ καθὼς ποῦ σ' ἀπαντᾷ, ξεχνᾷ τὴ γῆ καὶ θέλει
νὰ σέρνεται ἀπ' τὰ χεῖλη σου ποῦ στάζουν θεῖο μέλι;

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπαντένω 1. 2)
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ γραπτῶς ἢ προφορικῶς κοιν. καὶ
Πόντ. (Οἶν. Τραπ. κ. ἄ.) Τσακων.: Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαν-
τήσω ἀμέσως. Ἐχω ν' ἀπαντήσω σὲ πολλὰ γράμματα. Τί τοῦ
ἀπάντησες ἐσὺ 'ς ὅλα αὐτά; κοιν. Μόκρινι, ἀλλὰ δὲν τ' ἀπάντ'σα
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χάλιβα νὰ μὴ ἀπαντήσῃς τ' ἀγληγορῶτιρου
Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. ἀπαντένω 2. 3) Ἀπαντῶ
εἰς ἐπιτιμήσεις, ἀντεπιτιμῶ Σίφν.: Σὲ ἀπαδᾷ καθόλου
ἢ γυναικα σου; 3) Ἐμποδίζω, κωλύω, ἀποτρέπω Ἦπ.
(Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν.
Μακεδ. (Σνίχ. κ. ἄ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Μέλαν.)
Νίσυρ. Πάρ. Πελοπν. Ρόδ. Σέριφ. Σίκιν. Σίφν. Σύμ. Τῆλ.
Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.): Πάντῃξέ τον νὰ μὴ μὲ δείρῃ Νίσυρ.
Ἰπαντᾷ με κ' ἐν μὲ φίνει νὰ περάσω Τῆλ. Νά 'χα μὴ λάχω 'κειὰ
νὰ τὸν ἀπαδῃξω, θελὰ τὸν ἔχει σκοτωμένο Κρήτ. Ἀπάδα
τονε νὰ μὴν ἔβγῃ ὅξω νὰ πάῃ νὰ δλεχτῇ Γαλανᾶδ. Ἐγὼ δὲ

